

קול התורה

באלעד

העלון לשבת קודש
פרשת שלח תשפ"ה

גליון מס' 1225

הדלקת נרות:

7:20

צאת השבת:

8:32

חזו"א:

8:36

ר"ת:

9:04

דבר המערכת

באמרו כי "אנו מוקפים ב-100 מיליון ערבים ואין להיכן לברוח,

אלא רק לטבוע בים ר"ל. והערובה היחידה ששמרה ותשמור עלינו היא התורה הקדושה". ולא ככל דברי ההבל והכפירה של השופרות החילוניים, ויש להזהר מאוד לא להגדר אחר דיבוריהם שנאמרים בלי אמונה ובלי ראיית יסד' על עינינו.

המלחמה ניטשת בחזית ובעורף, כאשר רח"ל יש הרוגים וכן פצועים רבים מיושבי ארץ ישראל. כשמאות רבות של משפחות איבדו את בניהם ונגרם נזק כבד לרכוש. אולם יחד עם זאת, צריך כמובן, להסתכל דרך משקפיים רוחניות וטובות יותר, להסתכל על החלק הטוב, להודות ולהלל להש"ת ולכוון ביתר שאת בברכת ההודאה **נוֹדֵה לָךְ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶיךָ וְעַל נְשֹׁמֹתֵינוּ הַמְּקֻדָּוֹת לָךְ, וְעַל נִסְיָךְ שֶׁבָּכַל יוֹם עֲמָנוּ, וְעַל נְפְלֹאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבָּכַל עֵת.** כאשר מלבד הסייעתא דשמיא המרובה בהפצצות באיראן, שכל מי שמביט, רואה שמדובר בסייעתא דשמיא גדולה למעלה למעלה מדרך הטבע, כדי להציל את כלל ישראל. הרי מאות טילים הרסניים וכטבמים עופו בשבוע ברחבי הארץ, כאשר רק בס"ד מיוחדת, "ארץ אשר עיני ה' אלוך בך", מצליחים המיירטים לירות את רובם הגדול מבלי שיגרמו לאבדות בנפש או לנזקי מוון, כשגם כאן באלעד נפלו חלקי טילים שבחסד ה' גרמו רק נזקים קלים. כאשר כולנו רואים איזה נזק עושה כל טיל שלא מצליחים לירות. לצד זאת ישנם אנשים ונשים וטף שהיו בסכנה גדולה וב"ה ניצלו בהשגחה פרטית, כאשר רק עוזר לא רואה כאן אמונה בחוש, כי מי שנגזר עליו להינצל, יינצל אף בדרכים משונות ביותר.

ובאמת, יש לעשות חיזוק כללי חוץ מהחיזוק הפרטי, והחיזוק הכללי הוא הוספת כח לתורה, לחשיבות לימוד התורה, שלצד ענייני יד לאחורנו ופעמים המלחמה לוקחת את הלבמה עיקר לטפל, וצריכים לומר בקול רם לכל איש ישראל, אין אומתנו אומה אלא בתורתה, השינוי הפנימי שלנו שפייע על השינוי בכל כלל ישראל, לקירבת אלוקים, וזה יסוד קיומנו בארץ ישראל ובכל העולם.

לצד החיזוק בתורה ובבני אדם לחבירו, אל לנו לשכוח כי הקב"ה מתאוה לתפילת של ישראל, ואל לנו לשכוח בתפילתנו גם את עשרות השבויים שעדיין נמקים במנהרות עזה. יש להתחזק בתפילה וכמו שהבטא מרן הגרי"י מבריסק זללה"ה, כי אילו באירופה היו מתפללים כמו שהתפללו בארץ ישראל, לא היו הנאצים ימ"ש מצליחים במעשיהם הנוראים, ובעת מלחמת תש"ח ובהזדמנויות נוספות, שלח לבדוק בבתי הכנסיות בירושלים, האם מתפללים ככוונה ואומרים תהלים, ולאחר ששמע שיש משמרות תהלים רצופות, אמר שבזכות זאת יינצל היישוב היהודי בארץ ישראל. ועל כן על כל בתי הכנסיות לקבוע להם זמן לומר תהלים בציבור, כאשר גם כל יחיד בביתו יקבע זמן לבני ביתו לומר פרקי תהלים בקביעות, זמן מסוים כל יום ולהתפלל על הצלת של ישראל, כי מי יודע מה יילד יום.

אך עיקר תפקידנו הוא שאנו נעשה את שלנו, דהיינו שמלבד התורה והתפילה, נתחזק באמונה ונראה את חסדו יתברך ואת הטוב בכל דבר. ולא שהעובדות יטושטשו בעינינו, אלא שהראיה וההבחנה תשתנה. וע' החיזוק נזכה להינצל מכל צרה וצוקה ולראות במהרה בעינינו את מאמר הפייט בסליחות **לְלֵא שְׁעֵי יְחֻתָּנוּ וְעֵלָּנוּ לְצִיּוֹן מוֹשִׁיעֵם, כִּי אֵתָהּ כָּבֵד סִלְיֹת וְכָעַל הַרְחִמֵם.**

שבת שלום

חז"ל האריכו בגנות המרגלים, אשר לא לקחו מוסר ולא התבוננו

ממעשה מרים שדיברה לשה"ר, והוציאה את דיבת הארץ. והשאלה המתבקשת היא: המרגלים הרי נשלחו לבדוק את טיב הארץ, חייליה, מבצריה וחומותיה. והם אכן שבו ואמרו לכאורה את האמת לאמתה, מה שראו עיניהם ושמעו באוזניהם. הם לא כידחו ולא שיקרו לכאורה, לא בדו בדיות ומעשיות מליבם. אם כן, יש לבאר מהו חטאם ומה פשעם?

והתשובה היא, שבכל דבר שרואים תלוי איך מסתכלים ומה מחפשים לראות, כשמביטים בפירות הארץ הגדולים שצומחים בארץ ישראל, ניתן היה להתפעם מ-"מה רבו מעשיך ה'" וממידת טובו של הקב"ה ורוב השפע המופלא שהשפיע. אך המרגלים בחרו להמציא משהו ולהביט על "הפחד מפירות גדולים שכאלה". כאשר ראו הם בחוש כיצד הקב"ה הסיח את דעת יושבי הארץ מהם על ידי לוויית רבות שנערכו באותם הימים, כמו שדרשו חז"ל, היו יכולים להודות להי"ש בכל לב, לפאר ולרומם על כך שהצילם מיד יושבי הארץ והסיח את דעתם מלתופסם. אך המרגלים העדיפו הסתכלות מצומצמת ולהביט על המצב במשקפים שחורות ולטעון שהארץ הינה "ארץ אוכלת יושביה". נקודת הפתיחה שלהם היתה טבעית ורגילה, כזאת המביטה על הסובב במשקפי גשמיית וחומר, וממילא הכל היה נראה להם שחור ורע, מפחיד ומאיים, בלי לראות ולהבין את כל התמונה כולה, את כל המהלך השמימי. אך אותה הסתכלות, דרך משקפיים רוחניות וטובות יותר, הייתה מראה להם את אותם הדברים עצמם, אך בעין טובה ומתוקה, נפלאה ומעוררת רצון להגיע כבר לארץ המובטחת.

כלל ישראל בארץ ישראל ובעולם כולו וכל עמי העולם עוקבים אחר התפתחות המלחמה בשבוע האחרון, כאשר החרדה ממשיכה להא, כי אין איש יודע מה יילד יום, וגם כאשר מקבלים גיבוי מראשי מדינות העולם ובראשם נשיא ארה"ב. הלא הדבר יכול להתהפך ברגע אחד כמו שכבר אמר רבנו מרן בעל "אבי עזרי" זע"א, במלחמת המפרץ ובזמנים נוספים, שאמנם צריך להודות לארה"ב על תמיכתה, אך "חסד לאומים חטאת" וא"א לסמוך על ארה"ב והכל יכול להתהפך משיקולים פוליטיים שונים וכמו שהובא בספר "בזאת אני בוטח" (עמ' פו) שא"א לסמוך על קשרים עם אמריקה או רוסיה, כי היום החשבון שלהם כך ומחר החשבון שלהם אחר אלא רק אם נתחזק ביהדותנו, נזכה להמשיך ולהתקיים. ואין לנו אלא להתפלל גם על ענין זה, כי הלא לב מלכים ושרים ביד ה'.

כל אחד צריך לחפש במה להתחזק ולהתעורר, לבל יבוא ח"ו צר ואוייב, וכדברי הרמב"ם בריש הלכות תענית, על חובת ההתעוררות במצבים נוראים שאלו, "דבר זה הוא מדרכי התשובה שבזמן שתבוא צרה ויעזוק עליה ויירעו, ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם, ככתוב עוונותיכם היטו וגו'". וזה הוא שיגרום להסיר הצרה מעליהם אבל אם לא יעזקו ולא יירעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה, הרי זו דרך אכזרית וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים" ועל כן כולנו מבינים שצריכים להתעורר להתחזק בעניינים שבין אדם למקום ובין אדם לחבירו, ומלבד שכל אחד צריך לפשפש במעשיו ולב יודע מרת נפשו, מה יש לו לתקן. הרי שיש להתחזק בלימוד התורה שהיא הערובה היחידה להצלתנו וכפי הדברים שנשא מרן רבן של ישראל בעל "אבי עזרי" זע"א לפני קרוב ל-35 שנה בעת מלחמת המפרץ,

שלמה זלמן גרוסמן רב ואב"ד אלעד

כ"ג סיון תשפ"ה

אבינו מלכנו בטל מעלינו כל גזירות קשות

בימים אלו, עת צרה היא ליעקב וממנה יוושע, ימי דין ורחמים כאחד, מלחמה מבית ומחוץ, ואין איש יודע מה יהיה זה ענין של פיקוח נפש כפשוטו, וגם סכנה גשמית של נזק לאחינו בנ"י, כשכל נפילה של כלי משחית, היכן יפול ואיך יפול, הכל הוא בהשגחה פרטית וכולנו צריכים רחמים מרובים מן שמיא.

יש כמה דברים שעל הצבור לידע להזהר ולהתעורר

א על כל אחד להתפלל שלא יינזק ולהודות לה' על חסדיו המרובים כפי שאנו רואים כל הזמן. ועל כל אחד לישא תפילה מיוחדת ותחנון 'אבינו מלכנו בטל מחשבות שונאנו... הפר עצת אויבנו' על כל עם ישראל בכל מקום שהם, ושיתן לב המלכויות לטובה על ישראל. ולזכור ולידע שהכל הוא גזירת עליון, שידע האדם מה חדל הוא. וההתפרקות שיש בעולם, והרגשת כוחי ועוצם ידי 'שכחו א-ל מחוללם' ויש להבין את האמת ולהתפלל ממעמקי הלב. כמו שכתוב ברמב"ם פ"א מהלכות תענית (הלכה א) **מצות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבוא על הצבור**, עוד כתב שם - **וידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם...** וזה הוא שיגרום להסיר הצרה מעליהם, אבל אם לא יזעקו ולא יירעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה, הרי זו דרך אכזרית... ומדברי סופרים להתענות על כל צרה שתבוא על הצבור עד שירוחמו מן השמים וכו', וכן נפסק בשו"ע אורח חיים סימן תקע"ו על איזה דברים יש להתענות, ובסעיף א' כתב השו"ע "מתענים על שאר הצרות כגון עכו"ם שבאו לערוך מלחמה עם ישראל וכו' ע"ש",

אמנם, קשה לגזור תענית על הצבור, אבל להתפלל ולזעוק כל אחד חייב, והוא הכח והחיזוק של עם ישראל. וראוי לומר בציבור כל יום אחרי התפילה פרקים קכ"א, ק"ל וכן פרק צ"א "יושב בסתר" המסוגל לשמירה מפגעים. וכן נקראים תינוקות של בית רבן לומר פרקים אלו בהתעוררות כל יום על כל עם ישראל בגשמיית וברוחנית. וה' ישמע לקול שועתינו להחיש פדות לנפשותינו.

ב על כל אחד להתחזק בלימוד התורה לשמה, כי תורה מגנה ומצלה והיא הערובה היחידה לשמירה על כלל ישראל וזוהי יוושע ישראל. וח"ו שיעלה על דעת איש ישראל מחשבות נפסלות של "כוחי ועוצם ידי" אלא יש לדעת כי הכל מאיתו יתברך ברחמי המרובים.

ג ומצווים אנו על "ונשמרתם לנפשותיכם מאוד" ויש להזהר מאד לשמוע להנחיות פיקוד העורף ולהיכנס לממדי"ם או למרחבים מוגנים אחרים בעת האזעקות, ולקיים מצוות "וחי בהם" ולומר אז פרקי תהילים. **ד** ישנם שאלות רבות המתעוררות בעקבות המצב בן בענייני שבת קודש והן בענייני הפסקה בתפילה וכד' ועוד. והן בהנהגה בארועי שמחות וכד' ויש להתייעץ עם מורי ההוראה יראי ה' ולא להגרר להיתרים שאין להם שחר, וכן אין להקל הענייני פיקוח נפש, שצריך זהירות יתירה איך להורות.

ויש להתפלל 'הושע נא נפש מבהלה הושע נא' ולא להכנס לבהלה, אלא לנהוג ברגיעה. ויה"ד שנזכה לרחמי שמים, וד' הטוב יקבל תפילותינו ובקשתינו ויציאנו במהרה מאפלה לאורה וישלח לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו.

בברכת התורה

אם מותר לקחת אופניים הקשורים הרבה זמן לגדר ברחוב (המשך)

הכריעו הש"ך בס"ק ב' ובשו"ת הב"ח. וע"ש בבה"ט סק"ד וראה בקצות סק"ד מה שהקשה ע"ז, וראה מה שביאר בנתיבות סק"א ובהגהות אמרי ברוך על השו"ע. וראה כן בשטמ"ק דף כ"ה בשם הריטב"א ועוד, וראה מש"כ בזה בשו"ת שערי שלמה חו"מ ח"ב סימן ס"ח, וע"ש גדר אבידה מדעת.

הכל תלוי במציאות

(ד) וראה בשו"ע הרב הלכות אבידה ס"ק י"ב שהבאנו, שכתב מדעת בעלים הונחה שם וגם עתה אפשר שדעתם עליה ולא שכחוה כלל, אלא שהסמינוה על איזה זמן עד שיחזרו למקום זה, אבל אם ניכר הדבר ששכחוה, כגון מעות שהעלו חלודה שניכרין שהם כאן מזמן רב, ובדאי שכחו הבעלים איפה הצניעו ונואשו מהן, כי אין דעתם סומכת כלל שימצאם אחד ויכריז, כיון שהצניעו במקום צנוע ומשתמר וכו' ע"ש. והיינו דהכל תלוי במציאות אם נראה שהבעלים יבואו לקחתו או לא, ואף פחות מ"ב חודש אם ניכר שמתקלקל או שמסתמא הבעלים התייאשו, אף פחות מ"ב חודש יש בו יאוש ומותר לקחתו. וראה במשנה ב"מ (כ"ה ב') מצא בכותל חדש מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעה"ב, וכתב רש"י, מחציו ולחוץ שלו, דאמרינן אחד מבני רשות הרבים נתנו שם ושכח, דאע"ג דאמרינן לעיל ספק הנינוח לא יטול, והאי ודאי הנינוח הוא, הא מוקמא למתני' בגמרא דשתיך טפי דאיכא יאוש בעלים, וברש"י בכ"ז א' פירש דשתיך טפי, העלו חלודה רבה זכולי האי לא שביק ליה, וראה כן בתוס' שם ד"ה בכותל, דאמרינן בגמ' ספק הנינוח לא יטול וכו', וי"ל דאירי בשתיך דומיא דכותל ישן, שנסתמא כבר ביקשו בעלים ולא מצאו ונתייאשו ע"ש. ולכאורה ה"ה בהשאר שנה שלמה ברחוב, שמתייאש.

מכוניות ישנות נטושות

(טו) [ולפעמים אנשים משאירים הרבה זמן מכוניות ישנה, שיש בה בעיות, בשולי הכביש או בחניה שליד הבתים וכו'], ובמשך הזמן יוצא האוויר מהגלגלים, וילדים שוברים חלונות ודלתות, ויש ע"ז קנס מהשלטונות למי שמשאיר כן, אם מותר לקחת את הרכב או להוציא ממנו חלקים לאחר שהיה שם הרבה זמן והתחילו לשבור אותו, ולכא' זה כמו שהבאנו מדף כ"ג ב', וכמו שהבאנו מהגמ' דשתיך טפי מדף כ"ז א', שאם זה נמצא שם הרבה זמן, יש יאוש בעלים ועיין בהגהות הגר"א שהביא פירוש הרמב"ם ע"ז].

למסקנה נראה דיש בזה כמה חילוקי דינים:

(א) אם חיבור האופנים ברחוב עם מנעול נחשב מקום המשתמר או לא, תלוי הדבר באיזה עיר זה נמצא, שלא בכל עיר זה נחשב מקום המשתמר, ויש לבדוק כל מקום כפי עניינו. ובעיר חרדית כמו בעירנו, לפי המציאות היום, לכאורה זה נחשב מקום המשתמר.

(ב) דבר שנמצא דרך הנחה א"י חשיב אבידה, אבל יש לה גבול לכמה זמן זה נחשב כך, ולאחר כשנה זה נהפך לאבידה רגילה ואולי לאבידה מדעת, אמנם נראה דזה נחשב כיאוש בעלים, שרואים שהבעלים לא חיפשו את האבידה הרבה זמן, וחושב שנסתמא שברו או לקחו את זה, או אפשר שהגבגב קשר את האופניים עם מנעול ולא בא לקחתם והבעלים התייאשו מזה. וכן הסכימו כמה דינים חשובים והגר"מ שפרך שליט"א.

(ג) גדר מקום המשתמר או מקום המשתמר קצת, אם זה נמצא במבוי סמוך לביתו וכו', שנסתמא האדם עובר שם כל הזמן, ונוח לו להשאיר שם את האופניים הרבה זמן, אז א"ז נחשב ליאוש. אמנם אם מתחיל להתקלקל וכו' ואינו לוקחו, הוא בגדר יאוש.

(ד) אם זה אופניים של קטן, לכא' קטן אין לו יאוש, אבל למעשה האופניים שייך להורים, ואם הוא אופניים של קטנים ביותר עד גיל שש שבע, אפשר שזה נחשב כאבידה מדעת של ההורים שאינם הולכים לחפש את זה מיד, ואם זה זה גדולים קצת יותר ג"כ לאחר זמן ההורים מתייאשים, שהיאוש תלוי באבא.

(ה) ישנם הרבה דברים שאם נמצא הרבה זמן הוא כבר אינו נחשב משתמר, כמו שעונים תיקים וחפצים שנמצאו הרבה זמן בבית הכנסת או בשיבה, או בבית מרחץ וכו', אף שבתחילה אין לקחתו שכמה ימים זה נחשב עדיין שמור, אבל לאחר שעובר זמן, כל דבר לפי עניינו, כמו שביאר הש"ך א"ז נחשב כשמור, ואם יש בהם סימן חייב להכריז, ואם אין בהם סימן יכול לקחת מעיקר הדין.

כתבנו בגליון הקודם שאדם הרואה אופניים או עגלה וכו' קשורים ברחוב באותו מקום למעלה משנה, אם יכול לקחתו לעצמו אם אין בו סימן, או שחייב להכריז אם יש בו סימן, דאע"פ שנמצא שם דרך הינוח, אפשר שאחרי הרבה זמן זה נהפך לאבידה, שאחרי הרבה זמן שמתקלקל וכו' זה נעשה כאבידה מדעת, ודרך הינוח אינו למצב תמיד, אלא לזמן מסוים שנסתמא הבעלים יבואו לקחתו, וכן אפשר שאחר זמן רב, כבר אינו נחשב כמקום המשתמר. וכתבנו גם שאפשר שלא הבעלים שם במקום זה את האופניים, אלא גנבים הניחו אותם שם.

מקום המשתמר

(י) וראה ברמ"א סימן ר"ס סעיף י', ובשו"ע הרב בס"ק י"ד דכל זה במקום המשתמר לגמרי שאין זה אבידה שחייב בהשבתה, אבל אם מצאה במקום שאינו משתמר כלל, כגון אחורי הגדר בשדה או בשבילין שבשדות, אע"פ שמשתמר שם קצת וכו', אפילו הוא ודאי הינוח וכו', וע"ש בסמ"ע ס"ק נ' דאמרינן מתחילה הניחם שם בעליהם כדי להקל ממשאם ושכחום שם ונתיאשו, כיוון שאין בהם סימן לא בחפץ ולא במקום, (ואף שיש חילוק קצת, סו"ס איב"ז סימן לא באופניים ולא במקום ומסתמא התייאש מזה).

והנה כאן אפילו בעיר ומקום של שומרי תורה ומצוות וכן במושבים וכו', ב' שזה מקום המשתמר קצת, אבל לאחר זמן רב, שנראה שיש ע"ז ליכלוך ואבק וכו' לכאורה א"ז חשיב מקום המשתמר, וגם זה מתקלקל לאחר זמן ויוצא האוויר מהגלגלים וכו' ויש בזה יאוש לאחר זמן רב.

להחזיר לפני משורת הדין

(יא) אמנם נראה דאע"כ אם יבוא הבעלים, יש להחזיר את זה גם לאחר י"ב חודש מצד לפני משורת הדין, ראה במס' ב"מ כ"ד ב', בא ישראל ונתן בו בסימן חייב להחזיר וכו', לפני משורת הדין וכו', כי הא דאבוא דשמואל שלאחר י"ב חודש החזיר לפני משורת הדין ע"ש, וראה בתוס' ד"ה לפני משורת הדין, ובשו"ע סימן רנ"ט סעיף ה', וע"ש ברמ"א בסעיף ז', וראה בפתחי חושן דיני אבידה פ"ב ס"ק כ"א, וע"ש בהערה נ"ג, אם יש חוק מדינה דמלכותא למסור אבידה למשטרה, וממילא הרבה פונים למשטרה למחלקת אבידות, אפשר שצריך להודיע להם, ע"ש. אבל במקרה דידן נראה דיש להקל שזה כאבידה מדעת, שלא באו לשם לאחר הרבה זמן, או שגנבים הניחו את זה שם.

שכחה לאחר י"ב חודש

(יב) וראה בשטמ"ק שם ד"ה לבתר תריסר ירחי שתא, שהביא מהראב"ד, פירוש שראה אותם בתחילת השנה וראה אותם בסוף השנה, ובדאי היה בהם יאוש וכו', ויש רמז לדבר שהבעלים מתיאשים אחר י"ב חודש דכתב נשכחתי כמת מלב הייתי ככלי אובד, וגזרו על המת שישתכח מן הלב לבתר תריסר חדשים, אף כל אובדן כן, [למדנו מכאן אף שכאן א"ז אבידה ממש אלא אפשר שהיה בדרך הנחה, אבל לאחר שנה מסתמא נשכח מאיזה סיבה והפקירו וגם שנתמלא אבק, והגלגלים מתקלקלים ומחלידים במשך הזמן ועוד, וילדים שוברים אותם, ויש שמפרקים אותם או גונבים אותם וכו' ב].

(יג) והביא בשטמ"ק מגליון תוספות, אומר הר"י ששמע משום דבפרק הרואה אמרינן הרואה את חברו לאחר י"ב חודש מברך שהחינו, ומפיק מכלי אובד, משום דכלי אובד הוי יאוש לאחר י"ב חודש כדפירש בקונטרס ע"ש, וראה בחולין (ק"י ע"א) שאמרינן שם דקדחו בהו חילפי, ופירש רש"י חילפי (צמחי עשבים הנקראים חילפי, שמזמן רב), והואיל ומתקלקל ונרקבין ולא נטלו משם ש"מ אינו חושש (הבעה"ב) ע"ז, וכך גם כאן שעבר הרבה זמן והאופניים מתקלקלים. וברש"י ב"מ כ"ג ב' כתב דקדחו ביה חילפי, ש"מ מימים רבים היה שם וכבר נואשו הבעלים, וגם כאן לאחר שעבר הרבה זמן והדרך שיתקלקלו האופניים וכו' שבהאופניים עומדים ברחוב ואנשים וילדים שוברים את זה מסתמא התייאש הבעה"ב מזה. ואפשר שזה נהפך לאבידה מדעת [וגם יש יאוש], דאדם יודע שאחר שנה זה מתקלקל, ואפשר שאנשים יקחו את זה, שאם אינו הולך לקחת את החפץ, הרי זה אבידה מדעת, וראה בשו"ע סימן רס"א סעיף ד' דאבידה מדעת אינו חייב בהשבה, אבל אינו יכול לקחת לעצמו, והרמ"א סובר דהוי הפקר, עי"ש. וכן

בהולדת הבן
הרב **מורדכי טביובין** ומש'
הרב **אברהם ישעי'** לנגברג ומש'
השלום זכר יתקיים אי"ה
ברח' רמב"ם 17
להולדת הבן-הנכד
הרב **נתנאל גולדשטיין** ומש'
וחמיו הרב **יוסף ויכסלבוים** ומש'
השלום זכר יתקיים אי"ה
ברח' אבן גבירול 40 (י.הנשיא 83)
הרב **נחום דיקמן** ומש'
וחמיו הרב **מיכאל שיינפלד** ומש'
הרב **שלמה זלמן וינר** ומש'
וחמיו הרב **ירוחם קלרמן** ומש'
השלום זכר יתקיים אי"ה
ברח' רבי מאיר 6
בהכנסו לנועם עול תו"מ
הרב **אהרן כהן** ומש'
ובנם הבח' **משה שיחי'**
באירוסי הבן
הרב **יצחק לבל** ומש'
ובנם החתן **משה חיים שיחי'**
הרב **זאב הכהן פליגמאן** ומש'
ובנם החתן **עזריאל שיחי'**
באירוסי הבת
הרב **הלל רזניק** ומש'
באירוסי הבת- הנכדה
הרב **יהודה שושן** ומש'
וחמיו הרב **מאיר שחורי** ומש'
בנישואי הבן
הרב **נדב ולס** ומש'
ובנם החתן **שמואל שיחי'**
הרב **שמשון מיימן** ומש'
ובנם החתן **יהודה שיחי'**
הרב **מיכאל נוטה** ומש'
ובנם החתן **יוסף שיחי'**
בנישואי הצאצאים
הרב **משה גלסנר** ומש'
ובנם החתן **עקיבא יוסף שיחי'**
עב"ג בת
הרב **שמואל אהרן יודלביץ** ומש'
בנישואי הבת
הרב **מיכאל בן שימול** ומש'
עקב מצב המלחמה
החתונה לא תתקיים ב"דימול",
אלא במק"א במתכונת משפחתית
הרב **צבי יצחק זכריש** ומש'
הרב **יהודה קסטנבוים** ומש'

פרשת השבוע

שלח לך אנשים (יג, ב)

"הלכה מהו לפרוש לים הגדול קודם לשבת שלשה ימים, שנו רבותינו אין מפליגין בספינה בים הגדול שלשה ימים קודם לשבת... ואם היה שליח מצוה מותר לו לפרוש בכל יום שירצה" (במד"ד טז, א). מה עניינה של הלכה זו בפתח פרשתנו?

אומר ה"חתם סופר": חז"ל (תענית כט.) אומרים כי המרגלים נשלחו בכ"ט סיון, ואותה שנה היה ר"ח ניסן ביום א', כמובא בבביתא דעשר עטרות (שבת פז:). ועל פי חשבון של חודש מלא וחודש חסר, חל כ"ט סיון ברביעי בשבת.

והנה ה"מגן אברהם" (סי' שלא) הביא שיטת ראנ"ח, שגם ביום ד' אסור לצאת לדרך. ולפי שיטתו מובן מדוע הביא המדרש הלכה זו, ויש מכאן ראייה לשיטת הראנ"ח.

למטה יוסף למטה מנשה גדי בן סוסי (יג, יא)

מדוע הזכיר "למטה יוסף" אצל מנשה ולא אצל הושע בן נון למטה אפרים?

כתב ה"תולדות יצחק": יש שפירשו, לפי שביוסף נאמר (בראשית לו, ב) "ויבא יוסף את דיבתם רעה", לכן הזכיר "מטה יוסף" בשמו של גדי בן סוסי שהיה בין המרגלים שהוציאו דיבת הארץ רעה, ולא אצל הושע בן נון למטה אפרים שלא הוציא דיבת הארץ רעה.

וייתכן לומר שמשום שהיה הושע מזדעזע של יוסף הוצרך לברכה מיוחדת כדי להינצל מעצת מרגלים, וזה היה הטעם והסיבה לשינוי השם בשמו של הושע.

ויקרא משה להושע בן נון יהושע (יג, ט"ז)

מדוע כתוב "בן" בחיריק ולא בסגול כבכל מקום. אלא שהוסיפו ליהושע 'י' בתחילה משל "שרי", והיה צריך

ויהושע בן נון וכלב בן יפונה מן התרים את הארץ
קרעו בגדיהם (יד, ו)
לשם מה הזכיר "מון התרים את הארץ" אצל קריעת הבגדים.

ברם, יהושע וכלב היתה להם תביעה קשה כנגד עצמם, שכיון שהיו בחבורה אחת עם המרגלים, היו צריכים להשפיע ולהניאם מדרכם הרעה, ואף שאכן השתדלו לשכנעם, אולי לא עשו כל הצורך. עד שסברו שמא גם להם חלק באשמה, על שיצאו קלקלה גדולה וגזירה כה נוראה על ישראל. זהו שאמר הכתוב "מון התרים את הארץ - קרעו בגדיהם", דוקא בשל היותם בין התרים את הארץ, חשו רגשי אשמה, ובצערם קרעו בגדיהם.

(רבי יהושע מהורודנא)

ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה (יד, לב)

כתב רבי נח מיינדעס ב"פרפראות לתורה": מובא במדרש (איכ"ד, מובא בתוס' ב"ב עד. וברש"י ותוס' תענית ל:), שבהיות ישראל במדבר, בכל ט' באב היה כל אחד מישראל חופר את קברו ונכנס בתוכו, ולמחרת יוצא הכרוז ואומר "הבדלו החיים מן המתים", וכל שהיה בו נפש חיים - היה עומד ויוצא.

ענין זה מרומז בכתוב "ופגריכם אתם", כלומר שאתם בעצמכם תיעשו פגרים בשכנעם בתוך הקברים. וכן "אתם" למפרע - מתים תשעה באב. וליכא מידי דלר רמיזא באורייתא.

ובספר "עשרה מאמרות" כתב ש"אתם יפלו במדבר הזה" ראשי תיבות "איכה ישבה בדד העיר".

מעשיהם של צדיקים

לרבי שמ"ח גאנץ צ"ל היתה ספריה ענקית, ששמה יצא לתהילה בפי הרבנים והלומדים בירושלים. ספריה זו, שירש מאביו הגדול (אשר קיבלה בירושה מחמיו המקובל רבי רפאל אברהם שלום שרעבי צ"ל) הכילה אלפי ספרים בכל מקצועות התורה ומאות כתבי-יד נדירים. בינות להררי הספרים הסתגר כאשר כתב את תשובותיו בהלכה, שנכתבו ביסודיות בלתי-רגילה. לכל נושא נישג בחרדת קודש עצומה, מתוך הכרת גודל האחריות המוטלת על מורה ההוראה אשר צריך להוציא דין אמת לאמיתו.

הגאון רבי יצחק אבועליפיה צ"ל, ראב"ד דמשק, כתב בספרו שו"ת "פני יצחק" כיצד

הקדיש רבי שמ"ח גאנץ חודש ימים לפתרון שאלה הלכתית סבוכה: "והן עתה בעלותי לעיה"ק ירושלים בשנת רחם תזכ"ר לפ"ק להדפיס ספרי זה הקטן ולמצוא תרופה למחלתי ונתאספתי בבית רב אחא משבחה הרב הכולל מהר"ר שמ"ח גאנץ נר"ו בן לאותו צדיק הרב הגדול מהרח"א גאנץ הנזכר, בהיותנו משתעשעים יחד כאן בדברי תורה ביקש ממני למסור בידו איזה פסק דין משלי לעיניו בו ולהשיב עליו להתעלס באהבתה ונזדמן לידי פסק דין הנזכר ומסרתי בידו העתקו ואמרתיו לו שפסק דין זה יותר מעשרים שנה שכתבתי, והוא בקיצור נמרץ, כי היה העת נחוץ מאוד אולי ימצא בו מה לחדש דבר מעתה. והוא נר"ו נסגר בבית המדרש בחברת רב אחאי גאון הרב המובהק מהר"י פיניצי נר"ו קרוב

לחדש ימים וכתב על הפסק דין הנזכר גדולה תשובה והארץ הרחיב כי כיד ה' הטובה עליו..."

ספר שלם - "שמח נפש" - הקדיש לבירור נושא הברכות. הספר הוא מעין "אנציקלופדיה לברכות" ומפרט לפי סדר אל"ף-ב"ת אוצר דינים ומנהגים בדיני ברכות הנהנין, ברכות השבח וברכת המצות. בהקדמת הספר הוא כותב בלשון הפיוטי על מה ראה לחבר ספר בנושא זה. תוך כדי שהוא מדגיש כמה מפורט ומסועף ענין ברכות בהלכה. וכן הוא מגדיר את נושא הברכות בהלכה:

"אשל גדול, אזרח רענן יפה! ישלח פארות, ופארותיו סביב סביב תארכנה, כמו יסכוהו צאליה, תרבינה סרעפותיו לאין מספר. הברכה אחת היא מקור הברכות לקל רום חביון משיבוע

בכל מקצועות התורה

מתולדותיו

הגאון רבי משה חי גאנץ צ"ל (המכונה הרב שמ"ח) נולד בירושלים לאביו הראשון לציון רבי אברהם חיים גאנץ וצל בשנת תקצ"ג כבן לאחת המשפחות המיוחסות ממגורשי קשטיליה שבספרד. בגיל ט"ו שנים נפטר עליו אביו ובהספדו ברח הגאון רבי חיים פאלאג'י דצוק"ל את בנו ממשיך דרכו "וזרעו יירש ארץ, וגם הוא יגדל כשם הגדולים ויהיה ממלא מקום אבותיו לאורך ימים ושנים ושנות חיים". לא חלפו שנים רבות והוא החל למלא מקום אביו כראש אב בית דין בירושלים וכרבם של קהל חסידים "בית א-ל". כמו כן היה דורש מידי שבת בשבתי במהיכ"ג רבן יוחנן בן זכאי, וחלק מדרשותיו אלו נדפסו בספרו "שמח ליבי". נודע בספריו בהלכה: שו"ת "ישמח לב", "שמח נפש" ועוד. נפטר ביום י"ב באלול תרמ"ג בירושלים ונטמן ברומי הר הזיתים.

לכל חי רצון, ותסעפנה שפעת ברכות למפלוגות שונות, ותשלח קציריה ברכות למכביר כחול הים, לא ימנו מרוב חלק מכל על התורה ועל המצוה אשר פוקד ואשר צוה את

החוקים ואת הפקודים לעשותם, ומשמע און תאשרהו, ולכל מועד ולכל זמן שפתיו ישבחנהו, תחי נפשו ותהללנו. לכל מאכל אשר יאכל מפת בגו ורב דגן היו לברות, ועד כל ירק עשב ישיביע בצחצחות, גם ברכות יעטה על כל פרי עץ, ומגדנות נתנה הארץ, וכל יכולה! כמו חלב ודשן, ודם ענב ויין משתיו, כל משקה, ומשתה משמנים, וכל עדנים, ריח ניחוח גיא שמנים, וכל מיני בשמים, וקטורת סמים משיבי נפש, ורוח מרקחת יעשו להריח!"

"שבולת ברכות אלה, ושטף המונם כיוצא בהן, ואשר הולידו, ונולדים, או צומחים, מהן עדן לא היו! כגלים הם על תלמי שדי, לא נודע פתרונום כי לא פורש בספר, כזאת וכזאת ישאלונו רבים פתאום, פשר דבר פתע ידרשנו, כדת מה יודו לרוכב ערבות, יברכו ליוצר כל, או אז מי יטה קו, או יאחז בידו אגר, יפלט משפט צדק יחרוץ על אופנו, אשר כברכתו, וישא את שמו, ולא יעלה על ראשו מורא, ינוד לבבו כקנה, ינוע כעצי היער, פן החטיא המטרה העליונה, והשיא עליו עון אשמה, אזכרת שם שמים - לבטלה או אינה צריכה. ואף כי יורה להסתפק בברכה הכוללת 'שהכל, או מיני בשמים או מזונות'."

"לכן הכינותי לבבי לאסוף כל המחנות אל מחנה אחד להקל מעלי, ומאשר לבו ישית לדעתי, לבל יהי

חופש כל חדרי, עת יצר לו, ונפשו נבהלה. והרחבתי עוז לרדת בעמקי המבוכות בהגינותי גדולי המורים, גם האחרונים זכרונם לברכה. ואת בעלי אסופות הצבתי לי ליד ימיני, ואת אשר דלה דליתי ממצולותם, והוצאתי מהם פנינים יקרים, אצלתי לי עומרים ברכות, כקוצר מלא ידו, ואספתים את בית נכתי! ויאצר ויחסן כל הגה נכון לברכה! באסמי בשם המורה הדובר בו שם ספרו ומקומו, והצבתי אותנה עדר עדר, סדרים למו כערוגות הבושם, במערכת א"ב ראשי הברכות, או בדרים אשר יברך עליהם האדם וחי, והיה כל מבקש ה' ונפשו כלתה להשיג ידו במטמונים האצורים ישקוד על דלתי חוסן ישעי וכבדי פנימה, יגיע חשכי, שמה ימצא מרגוע לנפשו השוקקה, והיתה כגן רוה, למלקוש יורה."

נושאים בהלכה

חמדיה נועד לעזור את לב חסידים בלבוש
ולא לפסוק חלוצה למעשה

ידידנים שיזמן מלחמה גרמן

א המפעיל את הגל השקט בשבת והודיע לרבות המאזינים שומרי השבת להיכנס לממ"ד עקב התקפת טילים מאיראן ה"י, האם יכול לדווח להם שהאיום חלף בס"ד ואפשר לצאת מהממ"ד, או שכוון שרק בדיווח על הכניסה לממ"ד ישנו חשש פיק"ו, ולא כשהאיום חלף ואפשר לצאת, א"כ אסור לו לדווח שייצאו מהממ"ד. **תשובה:** נראה להתיר ולדווח גם על היציאה מהממ"ד משני טעמים: א) בכל שטחי הארץ המאזינים לגל השקט, בוודאי ישנם חולים וקנים, תינוקות והסובלים מקלטרופוביה (פחד בשהייה במקומות סגורים) ולא ימלט שיהיו בהם יהודים שיבואו עי"ז לחשש פיק"ו. ב) אם השהייה בממ"ד יידעו מראש שלא מדווחים על זמן היציאה האפשרי מהממ"ד, יהיו רבים שיחליטו על דעת עצמם מתי לצאת ממנו, וזה למרות שעדיין הסכנה לא חלפה, ונמצא שעל ידי אי הדיווח על היציאה, יסתכנו רבים בפיק"ו. ג) וענין ערובין מה, א ור"ה כא, ב בדין התירוט סופן משום תחילתן, ובס' אורחות שבת (ח"ג בסוה"ס סי' ה) הביאו הוראה מהחזו"א שאין לאסור לרופא הנוסע בשבת לצורך טיפול בחולה, לחזור עם מכונתית לביתו, כדי לא להכשילו לעתיד לבוא לסרב לנסוע בשבתות לחולים, ויש המורים כן גם בשם מרן הגרי"ז, וכתבו שם באורח"ש שזהו דווקא ברופא או איש הצלה ששכחים אצלו מקרי פיק"ו, אך לא באירוע חד פעמי, יעו"ש עמוד.

ב המפסיק באמצע תפילת שמונה עשרה בגלל אזעקה. האם יתפלל הוא בחזרתו? **תשובה:** כאשר הפסיק בתפילת "שמונה עשרה" ושהה (אפילו כששתק מבלי לדבר, וכ"ש שהלך להציל נפש ואף דיבר לצורך ההצלה) כדי זמן מספיק, בו יכול הוא בעצמו להתפלל את כל תפילת "שמונה עשרה", מתחילתה ועד סופה - אזי עליו לשוב ולחזור לתחילת "שמונה עשרה". דין זה אינו משתנה גם באדם שהפסיק כמעט בסוף "שים שלום", שעליו לשוב לתחילת "מגן אבות". כאשר הפסיק מבלי לדבר ושהה זמן שאין בו כדי לגמור את כל ה"שמונה עשרה", אם הפסיק באמצע שלושת הברכות הראשונות, שב לתחילת ברכה ראשונה. אם הפסיק באמצע שלושת הברכות האחרונות, חוזר לברכת "רצה". כשהפסיק באמצע ברכה אחרת, צריך לחזור לתחילת הברכה בלבד. כשהפסיק בין ברכה לברכה - אינו חוזר וממשיך מהמקום בו הפסיק. כשדיבר במהלך יציאתו, דומה דינו להנ"ל. אם דיבר באמצע הברכה שיחה קצרה, חוזר לראש הברכה. כששוחח שיחה ושהה זמן ארוך, בו אפשר להתפלל את כל ה"שמונה עשרה", ישוב לראש התפילה. דינים אלו אמורים דוקא כששוחח בדברים הקשורים לפיקוח הנפשות. אך כשדיבר בדברים שאינם חשובים להצלת חיים (דבר שאסור לעשות בשום אופן, שהרי עומד הוא באמצע התפילה), צ"ע האם עליו לשוב לתחילת "שמונה עשרה" או לא. (שו"ע ק"ד משנ"ב וביה"ט). וכן שם סי' ס"ה. דינים אלו עמוסים בפרטים. על כן אין להקיש ממקרה שונה למקרים הנ"ל ויש לעיין בגוף ההלכה.

ג מקרה דומה אירע באמצע קריאת שמע וברכותיה. מה דינו? **תשובה:** הדינים הנ"ל דומים. אך עדיין מצוין חילוק בין הפסק ודיבור בק"ש לבין הפסק ודיבור בשמונה עשרה. וז"ל השו"ע (סי' ס"ה, א'): "קראה סידורין, דהיינו שהתחיל לקרות והפסיק בין בשתיקה בין בדיבור וחזר וגמרה. אפילו שהה כדי לגמור את כולה יצא, אפילו היה ההפסק מחמת אונס (או מזיד - משנ"ב), עכ"ל. והמשנ"ב כתב שהוא הדין לענין ברכת המזון, הלל, מגילה ותקיעת שופר. אך הרמ"א כתב: "וי"א דאם היה אונס והפסיק כדי לגמור את כולה, חוזר לראש, והכי נהוג", עכ"ל. וכתב המגן אברהם שבמקרה שלא יכול היה לקרות ק"ש מצד הדין, כגון שצריך הוא לנקביו או שישהה צוואה בחדר, אז נחשבת השהיה להפסק ועליו לשוב לתחילת ק"ש. אך כשהפסיק מחמת אונס "חיצוני", וכגון שהגיעו ליטנים או אנשים ועליו להפסיק להתפלל, יכול להמשיך היכן שאחז, כיון שההפסקה באה משיקול דעתו ונחשבת היא לשתיקה מרצון ולא מאונס. דין זה הוא דוקא בק"ש, אך לא בתפילה.

ובסיבת החילוק בין סיבת אונס חיצונית לאונס צוואה או ששתת מי רגלים, מצוין שתי סברות בפוסקים. סברה אחת היא שישנו הבדל בין אונס שבאשמתו (וכגון שיכול היה לפנות או לבדוק את החדר קודם התפילה) לבין אונס שאינו באשמתו (עיין בי"ח שם). סברה שניה היא שישנו חילוק בין אונס הבא מחמת המתפלל וגופו, לבין אונס הבא מן החוץ, כעקרב וליטנים (עיין מחצית השקל שם). לפי שתי סברות אלו נראה שקריאת הצלה לאיש "הצלה" או יציאה לצורך כניסה לממ"ד בעת אזעקה, נחשבת ל"אונס - ליטנים" וא"כ כשהפסיק באמצע ק"ש בשיחה או בהליכה לצורך פיקוח נפש, עליו להמשיך במקום בו פסק, כאשר דיבר במזיד בדברים שאינם קשורים לפיקוח נפש החולה, עליו לשוב ולקרות את ק"ש. וכשדיבר במזיד באמצע ברכת המזון, לא יחזור לתחילת בהמ"ז. אלא ימשיך מהמקום בו אחז. (מסקנת ביה"ט, ודלא כדעת המג"א שצריך לשוב להתחלה).

ג איש כוחות הצלה שימש כחזן ונאלץ להפסיק באמצע חזרת הש"ץ בגלל קריאה לטיפול בנפגעים ה"י. מה יעשו המתפללים כעת? **תשובה:** הציבור ימהרו לקרוא לש"ץ אחר תחתיו (וראו שהלה לא יסרב, כדי שלא למנוע את המשך חזרת הש"ץ). כאשר הש"ץ השני הקשיב לכל חזרת הש"ץ של הראשון, יכול הוא להתחיל מאותה הברכה בה פסק הראשון. (וצ"ע אם יתחיל גם מאותה המילה בה פסק - ביה"ט). אך כשהשני לא כיוון לכל חזרת הראשון אזי אם הראשון אחז בג' ברכות ראשונות - יחזור הוא לתחילת חזרת הש"ץ [ויאמר שוב "קדושה" - הגרשז"א בשו"ת מנחת שלמה (סי' ב)]. אם אחז בג' ברכות אחרונות, ישוב השני ל"רצה" [ויאמר שוב "ברכת כהנים" - הגרשז"א שם]. בשאר הברכות, יתחיל הוא מתחילת הברכה בה טעה הראשון. כן הוא הדין גם בתפילות שבת וחג (ולגבי חגים, עי' פרטי דינים נוספים במשנ"ב). (שו"ע משנ"ב וביה"ט סי' קכ"ה, שם סי' נ"ג סעי' י"ב וביה"ט).

וצ"ע האם מן הראוי להגיש לתכחילה לחזן אדם מכוחות הצלה, כאשר ישנם סיכונים שייאלץ להפסיק את תפילתו באמצע. והנה במקום שאין מתפללים שמקשיבים בוודאות לכל חזרת הש"ץ, א"כ מסתבר שאכן יש להימנע מזה. אך באופן שישנם המקשיבים, יתכן שאין למנוע ממנו להתפלל. דהא גם אם יצטרך לילך, הרי לא יטרוחו הציבור ולא יאמרו ברכה לבטלה, כיון שחוזרים רק לברכה בה אחז הש"ץ המתנדב, וצ"ע.

ד בזמן שקמו באמצע הלילה להיכנס לחדר הממ"ד עקב אזעקה, הנה כיוון שקמים על מנת לשוב ולישון, כתב הגרשז"א בהליכות שלמה (תפילה פי"ג הט"ז) שאין צריך ליטול ידיים, וכן נראה ע"פ מש"כ האשל אברהם מבוססאט (סי' ד' ד"ה ממוח") שכל קפידת חזו"ק היינו שקם ממיתו, וכן הוא במשנת שלום. וכן מוכח במשנ"ב (סי' א' סק"ב) וז"ל: "ומיד כשיתעורר משנתו ואינו רוצה לישון, יטול ידיו אף שנשאר מושכב", עכ"ל. וכ"כ בקובץ שערי יוסף (קובץ 103) שכן הורו גדולי הפוסקים. אבל אם רוצה לשתות או להתעסק במשהו אחר לפני שחוזר לישון, שצריך ליטול ידיו כדן, ואם הגיע כבר עלות השחר, צריך לקום ולחזור וליטול ידיים. וע"פ הקבלה יש להקפיד בזה בכל גווי, וכמ"ש בכה"ח (ס' ד' סק"ד וסקנ"ב) ששמע בשם הבן איש חי שיש להקפיד בזה.

ה הקם משנתו ונכנס לממ"ד ולא נטל ידיו ולא בירך ברכות התורה ורוצה לקרוא פרקי תהילים, הנה בקובץ שערי יוסף (שם) כתב בשם הגר"י דינר שליט"א שאם אין לו מים, יכול לומר תהילים, אך ישפושפ קודם, כיון שידים עסקניות הם, ויש חשש שנגע במקומות המטונפים, עכ"ל. והנה בשו"ע ורמ"א (סי' מו, ט) נחלקו למעשה האם אפשר לומר פסוקים וד"ת כתחנונים קודם שירך ברכות התורה, ולכא"ל תליא בהכי. ואם אינו מבירך ברכות התורה ונוהג כהשיטות שאי אפשר לומר תהילים ודברי תחנונים קודם ברכות התורה, עצה יעוצה לומר ולשנן בפיו ובמחשבתו שוב ושוב את סגולת הנפה"ח, שאין עוד מלבדו יתברך.

זמני הלכה למעשה אופק אלעד

בעריכת הרה"ג רא"י זילבר זצ"ל

שבת מברכין: ר"ח תמוז בימים חמישי ושישי
המולד: אור ליום ה' 9:58 (4 חלקים)

נה"ח מישורי	נה"ח הנראה	סו"ק"ש מג"א	סו"ק"ש הגר"א	שקיעת החמה
שבת	5:35	5:41	8:12	9:07
יום א'	5:35	5:42	8:12	9:07
יום ב'	5:35	5:42	8:12	9:07
יום ג'	5:36	5:42	8:12	9:07
יום ד'	5:36	5:43	8:13	9:08
יום ה'	5:36	5:43	8:13	9:08
יום ו'	5:37	5:43	8:13	9:08
שבת	5:37	5:44	8:13	9:08

ביהמ"ד המרכזי "מאור שרגא"

הטה"אלי אָזנן, ביום אָקרא, מהר ענני

הננו להודיע כי כמידי חודש תתקיים ביום רביעי

ערב ראש חודש תמוז

תפילת מנחה עם סדר יום כפור קטן

בשעה 1:20 בהיכל ביהמ"ד הגדול

בשעה 6:15 בהיכל ב'

עזרת נשים פתוחה (כניסה מכון חניית ש"ל נחלת שרגא)

הקהילה התורנית אלעד

ברכת מזל טוב שלוחה למע"כ

הגה"צ רבי חזקיהו קצבורג שליט"א

מורה הוראה בד"צ אלעד

ולחתנת הרה"ג רבי ירוחם קרלמן שליט"א

ר"מ ישיבת "בני ראובן"

לרגל השמחה במעונם בהולדת הנין-הנכד בן להרב שלמה וינר

יהא רעווא מן שמיא ויזכו לרוות רוב נחת דק' מכל יוצאי

חלציהם כל הימים

קופת העיר מתן בסתר

בנישאת המרא דאמרא הנשר"ל גרסמן שליט"א

אשר ברא ששון ושמחה חתן וכלה

בלב מלא שמחה נשגר נשגר ברכת טנא מלא ברכה לידידנו
ומוכבידנו מראשי גבאי הצדקה של עירנו הממשים לילות
כימים לטובת ולרווחת תושבי עירנו

הרה"ג רבי מיכאל בן שימול ומשפ' שליט"א

לרגל השמחה בנישואי הבת תח"י ענ"ב נ"י

יהא רעווא מן שמיא שיהא הבית בנין עדי עד ויזכו לרוות

רוב נחת דק' מכל יוצאי חלציהם כל הימים

הקהילה התורנית אלעד

כוס תנחומים נשגר ללידידנו הנכבד

הרב אהרן ספראי שליט"א

בפטירת אביו הרב אריה ספראי ז"ל

המקום ירפא לשברכם וינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון

ויירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד

יושבים שבעה עד יום שני בבוקר ברח' צייטלן 10 ב"ב

במוצ"ש י"שכ הר"ר אהרן ספראי בביתו רח' שמעיה 16

הקהילה התורנית אלעד

כוס תנחומים נשגר ללידידנו הנכבדים

הרב יאיר ברגר שליט"א והרב רפאל ברגר שליט"א

ומשפחת אביהם הרב משה מרדכי ברגר זצ"ל

בפטירת אביהם הרב משה מרדכי ברגר זצ"ל

המקום ירפא לשברכם וינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון

ויירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד

יושבים שבעה עד יום רביעי בבוקר ברח' נורדאו 77 קרית אתא

בית המדרש המרכזי "מאור שרגא"

הננו להודיע כי בין קבלת שבת למעריב ישא דברים

הגאון רבי יחיאל מאיר צוקר שליט"א

ביהכ"נ חניכי הישיבות רשב"י (ושב"י 18)

הננו שמחים להודיע על שיעור חדש בדף היומי

מאת הרה"ג ר' אלחנן אורבך שליט"א

אי"ה מתחילים מסכת עבודה זרה ביום חמישי כ"ג סיון

השיעור מתקיים אי"ה בשעה 21:20 בהיכל הבית שני

ביהכ"נ המרכזי "דרן החיים"

הננו להודיע כי בין קבלת שבת למעריב ישא דברים

הגאון רבי דב רוזין שליט"א

רב השכונה ומורה הוראה בד"צ אלעד

ביהכ"נ המרכזי "זכור לאברהם"

הננו להודיע כי ביום רביעי ער"ח תמוז תתקיים

תפילת מנחה בשעה 1:20 ואח"כ יום כפור קטן

עזרת נשים פתוחה